

השרשרת על צוואר רבקה, אשת הנאשם (למטה), בקטעים מוגדלים (מתצלומי שמחות)

זהות לעזור לו במאומה. אבל הסניגור היה מוכן גם לכך. בישיבה האחרונה הביא לבית המישפט שתי קלטות וזיידאו. הן הוקרנו לטו עלידי בני מישפחת עמר בנסיונות חגיגות לפני שנים אחדות, לפני

האם זו השרשרת? על צווארה של רבקה עמר (קיצור נית מימין) נראית שרשרת הזהב השנויה במחלוקת. לדברי התביעה נגנבה השרשרת מהישיבה שנרצחה.

שש מנקמתו של עמר ובני-משפחתו. לוא היתה התביעה מוכיחה זאת. היתה עדותו של שמאי הופכת קבילה וניתנת להגשה בפני בית-המישפט. אולם עורך-הדין רובינשטיין טען ארוכות כדי לסתור את טיעונה של התביעה. הוא אמר לבית-המישפט כי מניעיו של העד להתאבדות נותרו עלומים. זה סביר באותה מידה שהתאבד בגלל אהבה נכזבת או חשש ממר חלה, ולא בגלל פחה מהנאשם. טען הסניגור ודרש לפסול את העדות.

היא פרקליטה מנוסה, ניסתה להכניס את עדותו החיונית של שמאי ררך חריג אחר בחוק, חריג שנתקבל על ידי הכנסת רק לפני שנים מעטות והוא שנוי עד היום במחלוקת. החריג הזה, הידוע למישפטים כסעיף 10 א', אומר כי ניתן לקבל עדותו של אדם שנמסר סרה מחוץ לבית-המישפט, אם נעלם לאחר מכן, או מת. בעקבות השפעה פטולה של הנאשם או שליחיו. התובעת ניסתה לשכנע את בית המישפט כי שמאי התאבד מכיוון שחי

שע. אליבי לא יכול היה, כמוכן, לספק אחרי ארבע שנים.

המישפחה מיהרה לערוך חיפוש בכיתו של פרנקו ומצאה שם תכשיטי זהב שונים. התכשיטים נאספו והובאו לזיהוי בפני בני-המשפחה של סימי פרץ. חלק גדול מהתכשיטים לא זוהה עלידי בני-המשפחה, רק שרשרת זהב עשויה חוליות-חוליות ותליון בצורת פרסה משוכך אבני-חן כחולות, וזהו עלידי בעלה של הנרצחת ועלידי בתה.

פרנקו נחקר עלידי המישפחה והודתה, כי עמר מכר לו את שרשרת-הזהב הזו. התובעת פנינה דבורין השתמשה בשרשרת-הזהב כראיה מרכזית בתיק הרצח, ראיה המוכיחה את הקשר בין הנאשם לרצח הישיבה.

לשמוע את רטט הקול

כאשר הגיע מועד המישפט. התברר כי לתביעה נולד קושי גדול, שכמעט ואין דרך להתגבר עליו. העד העיקרי בתיק, יחזקאל שמאי, שהורה בכיצוע הפשע יחד עם עמר, התאבד בתליה בבית-המעצר.

בידי התביעה היו אמנם עדותו המוקלטת של העד שהתאבד ואפילו סרט וידאו, בו נראה האיש חוזר על עדותו, אולם דיני-הראיות מנעו מהתובעת לעשות שימוש בעדות חשובה זו. מיד, ברגע שניסתה התובעת להעלות חלקיק מעדותו של המתאבד בבית-המישפט. קפץ הסניגור, עורכי-הדין מנחם רובינשטיין, וטען בפני השופטים שאין בידה לעשות כן. על פי החוק קבילה עדות רק אם ניתנה בפני בית-המישפט. המטרה היא שהשופטים יוכלו להתרשם מהעד, לראות את הבעות-פניו ולשמוע את רטט קולו. על העד גם לעמוד לחקירה נגדית בידי עורך-דין של הצד שכנגד ורק אז תהיה העדות קבילה ותוכל לשמש ראיה בתיק.

נסיון של מאות שנים גיבש את ההלכה המישפטית כי עד שאיננו עיר מר בפני בית-המישפט ואיננו נחקר חקירה נגדית על עדותו, כאילו לא העיד. הרבר מקשה אמנם על התביעה, שאיננה יכולה להשתמש בעדות זו. אלא, אם ניתנה במישפחה או במקום אחר והעד אינו בא לבית-המישפט. רק במקרים חריגים קבילה עדות חיצונית כזו, ומקרים אלה מועטים מאוד. אחר המקרים הוא כאשר העדות היא עדותו של שכיב-מרע. החוק מניח, כי אדם השוכב על ערש-דווי, ויודע כי מתו קרוב, לא ישקר כדי להפיל אדם אחר או להתנקם בו. ולכן כאשר גוסס מותר עדות בידעו כי הוא עומד למות בכל רגע, תהיה עדות זו קבילה למרות שניתנה מחוץ לבית-המישפט. אלא שעדותו של שמאי לא היתה עדות שכיב-מרע. כאשר מסר שמאי את עדותו היה עדיין בריא מאוד ולא ידע כי מתו קרוב. לכן לא חל על עדות זו החריג המיוחד של החוק. התובעת, עורכת-הדין דבורין, ש

רצח סימי פרץ. באחת הונצחה חגיגת בר-מצוה ובשני הונצחה חתונה. מן תוך קלטות אלה צילם הסניגור שתי תמונות. בתמונות נראים בני-המשפחה החוגגים ואיתם גם רבקה עמר. אשתו של הנאשם. כאשר הוגדלו התמונות בידי צלם מומחה נראה בבירור, כי רבקה עמר עונדת על צווארה שרשרת זהב העשויה חוליות-חוליות, ואורכה של השרשרת מתאים לשתי השרשרות שהוגשו לבית-המישפט. האחת עלידי התביעה והשנייה עלידי הסניגוריה.

מאחר שרואים בבירור, כי שרשרת-הזהב הארוכה, עוד לפני שנחתכה לשתיים, היתה ברשות משפחת עמר עוד כשנתיים לפני רצח הישיבה, יש בכך לפחות כדי להטיל ספק סביר בחשיבותה של הראיה שהוגשה על ידי התביעה. סיכס הסניגור. המישפט הסתיים, וכעת יושבים השופטים יעקב מלך, יוסף גולדברג ושרה סירוטה על המדוכה, כדי להחליט אם הוגשו להם ראיות מספיקות כדי להרשיע את עמר ברצח המתועב של הישיבה, או שמא נותר ספק סביר בראיות התביעה.

היתה תמיד על צווארה של המנוחה, למרות ששכחו לרווח על שרשרת זו ברשימת התכשיטים שמסרו למישפחה מיד לאחר הרצח. הם לא ידעו לומר מה היה אורכה של השרשרת, מכיוון שהאשה נהגה לענוד אותה מתחת לכגריה, אולם הם היו נחושים ברעתם שאת השרשרת הזו, כמו את רוב תכשיטי-הזהב שלה, הביאה איתה האם עוד ממארוקו.

כאשר הגיע מועד פרשת-ההגנה, הפתיע הסניגור את בית-המישפט. הוא ביקש להגיש כראיה שרשרת-זהב נוספת. גם שרשרת זו עשויה חוליות חוליות ונראית זהה בכל לשרשרת שהציגה התביעה. אין כל מחלוקת שהשרשרת היא של הנאשם. לאשתו היתה שרשרת-זהב כזו מזה שנים רבות. כאשר נזקק עמר לכסף, הוא חתך את השרשרת הארוכה לשניים ומכר את חציה לפרנקו, שם נמצא החצי עלידי המישפחה. טען הסניגור.

היה ברור, כי אפילו זהו שני חלקי השרשרת, עדיין יהיה על הנאשם להריב כיח מאיוה תאריך השרשרת בידיה, מכיוון שאם היא הגיעה לרשותו רק לאחר רצח הישיבה לא תוכל עובדת

השופטים כרקו את העניין והחליטו, כי אינם מקבלים את עדותו של שמאי ולכן לא תוכל התביעה גם להביא כל עדות אחרת המתייחסת אליה. כאשר עלה על דוכן-העדים מאיר שייר, שעשה את העיסקה עם הפרקליטות ורצה להעיד ששמאי התוודע בפניו על הרצח, לא ניתן היה לחקור אותו אפילו מילה אחת על סיפורו של שמאי, שאיננו קביל בבית-המישפט.

לראות את השרשרת

בכך נשמט הנדבך העיקרי מראיות התביעה, ותכשיטי-הזהב שנמצאו אצל פרנקו, ואשר נמכרו לו עלידי עמר, קיבלו חשיבות ראשונה במעלה. בני מישפחת הנרצחת טענו כי שרשרת-הזהב העשויה חוליות-חוליות,

דויד עמר ואשתו כשעל צווארה השרשרת. התמונה צולמה בבר-מיצ' וזה לפני רצח הישיבה. הקלטת עליה צולמה הוגשה לבית-המישפט.